

zrela herta (II)

gojko čelebić

What was thy cause?

Adultery?

Thou shalt not die: die for adultery!

To't luxury, pell-mell! for I lack soldiers.

Behold yond simpering dame,

Whose face between her forks presageth

snow;

That minces virtue, and does shake the head

ad

To hear of pleasure's name;

The fitchew nor the soiled horse goes to't

With a more riotous appetite.

King Lear, IV, 6

na straži izvan grada;
noć, avgustova puna helmja,
milujem Cažu, našeg psa, i pričam:
dotad sam znao za nežnost samo sa
tinejdžerkama, razumeš —
ovo je bilo nešto drugo:
Hertino zrelo telo
uvek je odavalo tajne
vremenskih prilika — posle bi
njeni belezi donosili na ugašene

logorske vatre, na mokru slamu;
dešavalo se, smetnem da je pobožna košuta
i zamenim je sa suprugom posednika
staklenih bašti,
njena besplodna koliba — slavna rano,
tamno edensko maće — puši se,
u strahu da će postati školjka ili rog;
telesni po telesni
greh
sagradismo crkvu —
uporno obnavljanje uzaludnosti iza tela;
davno je to bilo i bojim se

da je zaboravila osnivača svoje
religiozne beline;
nego, kad izadeš na svetlost, Odiseju dični,
preklinjem Manojlovića koji se uskoro skida,
raspitaj se
je l' živa još u Srbiji zrela Herta

KRV POSLE DUGO VREMENA

nedelju—dve nakon moje ljubavne ispovesti, koja je neke dirnula, dok su drugi dobacivali s posmehom — reife Herta, reife Herta!, s našim je vučjacima krenulo naopako, ako bi i čučnuli pod sto za vreme ručka, liznuli čizmu ili pružili šapu, činili su to ravnodušno i pseći mutavo, dok nisu počeli da ignorišu najlepše zalogaše, o komandama da i ne govorim, jednom rečju delovali su savršeno odsutno, a onaj ko poznaje pse zna da oni umeju biti odsutniji od ljudi

gluposti, sparina, onanija, komarci, baš prave gluposti, privida nam se svašta, odmahivali smo, a džukci su se i dalje češali o zid i ubrzo je veštačka flora na tapetama bila puna dlaka, što su letele ne samo po karauli već i okolo, pa smo sada već bez straha i daha strepeli da će se jedne noći šugavi Čaža i Čafa pretvoriti u samu dlaku i nošeni vetrom preći granice naše zemlje

zavijanje po svu noć postalo je nepodnošljivo, lajali su samo na sovljage, najosnovnije komande kao 'lezi', 'diži', i 'hvataj' najednom su pale u pseći zaborav, nisu više bili kadri da onjuše, kamoli da rastrgnu nepoželjnog civila, i razvodnik Manojlović, bek podmlatka kragujevačkog 'Radničkog', uprkos tome što niko od nas nije bio oduševljen dovođenjem nepriučjenih pasa, morao je da prijavi stvar

sunce je peklo i prašina se digla neobično visoko, do ivice šume, kad se komandni džip zaustavio kraj ograde; pregršt zvezda blesnula je na znojavim plećima višeg oficira, on je bacio pogled na životinje, nabio automat i, pravdajući se da nedelju ne bi mogao ništa okusiti, pružio ga poručniku; ovaj se okrenuo u stranu — rekao je: kad bih kazao ženi da sam ih ubio ne bi legla sa mnom ceo mesec —; automat je i dalje zloslutno visio u vazduhu, čekajući najmlađeg, mene, da ga prihvatim; upeklo je još jače, poveo sam pse, činilo se da im opadaju zadnje dlake, sjakteći se, u jari, u belini prašine i podneva, ne više sjajem ridih psećih dlaka — sjajeminja, činilo se da, menjajući boju, otkazuju poslušnost koži koja će uskoro biti

predata zemlji, i tako sam se zaustavio na rubu šume, ustrelio svoje verne prijatelje, sasvim bele, te prvi put posle dugo vremena video krv

uveče, stupam na uzdignutu stazicu, sa zebnjom, kao na klimav pontonski mostić, zakrećem iza napuštenog salaša, zavaljujem se u travu, skidam čizme, posmatram senke uspravnih tabana i pitam se, zašto je baš meni palo u deo da ucemkam Cažu i Cafu, jasno, starijem oficiru bi se gadio svaki zalogaj, ali poručnik, mlad čovek pun snage i volje, on je ipak mogao da isprazni šaržer u gomilu psećeg mesa a da o tome ne zucne u bračnu postelju... kola, jednopreg, valjaju se nekuda dole, seljak psuje, rukunićar glode dem, orme i paoci tandrču, ravnomerno, dosadno... kada bi poručnik rekao ženi da je ubio pse, odbila bi da mu se poda, jasna stvar, ali kada bi prečutao, šta onda, sve bi bilo kao pre uprkos mori zveromorstva; ili: mora bi mu, doduše, i dalje izazivala povraćanje i mučila dušu, ali žena bi, naviknuta, to lako mogla da pripise iscrpljenosti na terenu, nervozu koja prati profesiju svakog časnika — ljudi su to —, alkoholu i ko zna čemu, te bi na kraju sve bilo u redu; ili najbezazleniji detalj: poručnik se zavlači pod perinu i sa ozbiljnim izrazom lica kaže da je danas na karauli... ali ona, prosto, neće da poveruje — komedijant, dobro, nasmejao ju je — i grli ga, sve strasnije, šta onda!

lupati glavu nema smisla, poručnik nije hteo da prlja prste kojima hvata karte, flaše konjaka i žensko dupe, to je sve — tajanstveni presek sila savesti, nade i smrti

KAKO SE OŽENITI DRUGI PUT ISTOM ŽENOM ?

automat dok je zloslutno visio u vazduhu, dozvao je u svest Jakova, šuma s dvema humkama doziva Hertu; sluh iz noći u noć, prima nadražljivo sazvučje sa nesagledivom pauzom iz kog se poneki zvuk uzaman otima i pišti oko salaša — dosta mi je svega, tražim slobodan vikend i odlazim u grad

zašto baš u veliku kamenu zgradu, ispod tornja koji poput strašila vreba čoveka kad god se okrenuo?

razlog je jednostavan, papiri, papiri neopodnohni za sklapanje braka, uverenje da ste slobodni ili razvedeni, na primer

ali ko će meni dati uverenje da sam slobodan ili razveden, kad nisam ni jedno ni drugo?

zeleo sam, čista ludost, da iznenadim Hertu, tako što bih joj na povratku saopštio pobeđnički da su oborene sve formalne prepreke za naš brak

mora da sam bio na ivici ludila: ta mi smo se već jednom venčali, šta sam hteo, da se ženin po drugi put istom ženom? zar sam je toliko voleo da sam morao svake godine da se iznova upisujem u knjigu venčanih?

samouvereno i polako, ništa ne sluteći, šetam ispod kupola nekadašnje starogradske većnice, danas Skupštine opštine, gore se dižu krilcati heruvimi i ozbiljni prelati, dalje riteri sa hrtovima, princeze, sveci, milim kao mrav ispod prizora iz života svetaca, potklobočenih memlom kakva bi se našla još samo u našem podrumu, Bože, je li ovo Skupština tvoje opštine, ali me teši to, što nemam razloga za zebnju da je neki od prozora moj, jer, pored svih dobrih strana, nije lako na ledima večno nositi svetački prizor iz sopstvenog života, što poučava primer našeg profesora, istinskog mučenika kog je rođena žena pokrala i pobešla s nekim probisvetom ostavivši mu troje dece, jadanik, pamtim kako se uživljavao u prizore, gospodo gimnazijalci, mi vas učimo da su velika djela rođena iz nevinosti i čistote, ali pozor, momci i djevojke, pozor, jezuiti, koje smatramo čistuncima, bili su najveći ženskar, a doba baroka je najseksualnije doba, grmi naš profesor, dječki, ne dajte se zavesti, žene koje je historija zapamtila po dijademama i krunama bile su najteže kurve... .

put mi je presekla mlada punačka gospođa u štirkanjoj bluzi cigla boje i u suknji na falte, koja mi se uzgred uopšte nije sviedela, šta tra-

žim, matičara, odgovorio sam, o, rekla je ona, samo za savet, molim vas, pokušao sam da budem ljubazan tražeći trunku nade u njenom pogledu, drugi sprat vrata dvesta petnaest, odbrusila je, a u očima joj se čitala ugnjavnjenost beznadežnim slučajem, a to sam kao bio ja, na šta sam uzvratilo zlobnom pomišlju iz dna duše, ti, ti, ti pokrala rođenog muža, ako imate troje dece, natovarila bi mu sve troje na vrat i prošetala se do Rima s nekim vlasnikom živi-narske farme, da bi se na kraju vratila bez prebijene pare, kao žena našeg profesora, odvažila bi se i ti na taj korak, bi, bogami

utoliko sam se našao u dvesta petnaestici oči u oči s kancelarijskim pacovom, izvolte, šta želite, matičara, molim lepo, učtivo sam odgovorio, a on je odjednom posiveo, pozeleneo, ali ipak mu nije pošlo od ruke da mi ogadi svoju jazbinu, barem ne u početku, meni, na čijim se usnama radala pesma *Što Bog spoji čovek ne razdvoji*, i već sam video svoj drugi ludu kamen, nevestinski veo, naliv-pero sa savitom zlatnom šnalom koje vam pozajmljuju, makar i ovakav pacov, da upišete svoje *đa* i stavite potpis

ko ste vi pre svega, dreknuo je i nasrnuo da me proždere, napolje ili ću zvati policiju, idiote, siledžijo, van!... soba dvesta petnaest, provukao sam jezik između usana ne verujući rođenim očima, zar ovo nije kancelarija matičara?... napolje, nakostrešio se, nosi se ili će te pokupiti vojna policija dok trepneš!

kakva korist što mi ne bi palo na kraj pameti da neko na takvom mestu može ignorisati uniformu i ostalo, kakva korist što je na vratima zaista stajalo 215 matičar, morao sam na-trag ali nisam mogao ni korak dalje, činilo mi se da će mi bešika prsnuti, tako mi se htelo na zahod i okrenuo sam se, okolo sve pusti brojevi, hvala nebu, i zahod je valjda numerisan, samo ne dvesta petnaest, samo ne dvesta petnaest, i pirodužio sam dugim hodnikom omamljen svetlošću pri dnu, a kad sam se napokon olakšao, i to u klozetu sa visokom potpeticom na vratima... udi, dragi, začulo se odonud — našli smo se iza zatvorenih vrata, ja i mlada

gospođa, koja je domaločas po mome bila jednom nogom u Rimu, ali je sada, začudo, izgledala sasvim drugačije, ni govora o nemaru u odeći, naprotiv, suknja mi se baš dopada, lepo vam pristoji, rekoh, a ona kao da je baš to čekala, posadi me kraj svojih golih listova

beše to zajednička kuhinja kakve imaju službenici, policia sa šoljama i flašama, na ogrlicima masni pečati prstiju, kredenac uspor-kan muhoserinama, opotrebljen plinski štednjak u uglu te nešto što ima malo koja kuhinja: kanabe; dalje sam postupio kako je zapovedila moj demon i dragana —

poznam vojnika u dušu, priznaj šta si tražio

kako se zoveš? — upitah tek tako Marie France, odgovori ona matičara sam tražio, imam devojku s kojom nisam venčan,

dugo smo u divljem braku, krajnje je vreme, masno sam slao

eh, vreme, zagonetno će ona mereći moju golotinju, ne foliraj, satrape, znamo već šta tebi treba —

klekni, rekla je zatvorenih očiju posle kraće pauze, i to je bilo dosta, zauzeo sam doduše stav kao stvoren za molitvu, no i tako mi je pošlo za rukom da je oslobodim ostatka odeće, sećam se grudnjaka bež boje, ličio je na praporac — neshvatljivo kako su na tom druslom telu izrasle dojke ne veće od dečijih pesnica — i ona se izvalila na bok, pa na trbuh, mlitavo, sporo, ali poslušno, kao da nije ostalo ni traga od izazivačice, ni traga od one koja bi polum-povala, orobila, okrenula leđa porodici i utekla sa švalerom silom na sramotu, naprosto, ležala je povajlena, poput neke bele kornjače, oborena, balvan sa kog su zgulili koru, i ja sam onako s kolena posrnuo u njene prepone... .

KOŽNI KOVČEG

kraj prvog dela romana je odvratan: dosadni dani nikako da prođu, uveče krećem stazicom, nalazim utehu u tišini salaša, ječajući kao mesečar, ja te volim, Marie France, beloputa drolo iz kujne, volim te kao što niko dosad nije voleo... . opet je upekao jul, moj drugi jul u vojsci, mukama se bliži kraj, u septembru se skidam, napokon mi jednog popodneva

polazi za rukom da se iskradem preko žice, onako u uniformi, i odmah, kao bez glave, le tim pravo u gradsku većnicu, Bože nad brakovima, u tvoju Skupštinu, ne može me sprečiti ni griza savesti, ni jednako silna žudnja za Hertom, jer ja sam ipak nju voleo, čitavu ovu godinu, srce mi je tuklo kao konjsko kopito pri pomisli da ću je naći još lepšu, kad svršim vojku, da ću zagrliti našeg sina Aleksandra, već imamo i drugo dete (Suzana), međutim, ni to mi ne može stati na put, hitam u zagrljaj dragani iz kujne koju sam obležao pre nepun mesec — nikad mi neće biti jasno zašto sam je umesto Marie France u mislima počeo da zovem Katarina Velika

— i kako se najednom sve promenilo, kako je ljubav prolazna i prelazna a život jedna te ista stvar, kojoj šef nad šefovima Skupštine opštine deli oblike i čuva postupnost; danas si profesor istorije umetnosti što lupa na vrata iza kojih supruga leži sa švalerom: otvori, ženo, preklinjem te, zamišljam to što činite sto puta gore nego što u stvari jeste! — a posle drži pridike razredu kako je ljubomora samo proizvod bolesne fantazije; sutra si pacov br. 215; prekosutra pretiła uspaljenica sa dojkama veličine dečijih pesnica...

zurio sam u dobro poznati strop i kršio zglobove, zadovoljan što je sve kao pre, umašćeni linoleum, kanabe, čebe, flaše i okrnjena porculanska pinta, ali kako je vreme odmicalo rede sam se usudićao da bacim pogled na kredenac i na štednjak, širili su oko sebe nemotu i odsustvo postupnosti, a pošto je pao mrak, iako sam dotad samo ležao osećao sam svaku kost u telu, nestrpljenje je prešlo u strah, gde si, Katarino Velika, majko i kurvo naša, dodi, ugasi žed...

ne znam otkud se pojavio vojnik — poštar, ni kako me je pronašao, tek oslovio me je imenom i izvestio da sam dobio paket sa civilnom odećom, ali ja još nisam ispunio vojni rok, imam još dugo do civila, tek sam počeo da zacementem rečke na uprtaču, ostavi me na miru, viknuo sam, a on, nemam ja o tome pojma, nemam ja s tim veze, ništa ja ne znam, rekao je, položio paket do niskog uzglavlja i nestao

zgrabio sam nož, presekao kanapčić, bio je uvezan nedopustivo lakomo za pošiljku koja se baca s pošte na poštu i prevaljuje toliki put, s lakoćom odlepio potkoruženi pečat, za to je bio dovoljan nokat, u hitnji sam odvrnuo, gotovo otepcio poklopac kartona i zavukao ruke: trenutak kasnije pri sablasnoj svetlosti držim u naručju kovčezić srezan u obliku mrtvačkog i presvučen sa svih strana pravom pravcatom ljudskom kožom!

odala ju je koža ruku, najlepših ruku na svetu!

moje crne slutnje potvrdio je i ožiljak iz puberteta koji je dobila jedne od onih noćiju kada je po sto puta prokleti očuh zarađivao na njoj hiljadarke, ožiljak na levoj sisi —

Herto, probudi se, oživi, zašto mi grudi nudiš usahle, zašto me kažnjavaš, plačem i milujem kovčezić ubačen u futrolu od njene kože, nežno, kao nekad najbelju put kojom je optočen, prionosim ga prstoru da ga okupam u mesečini i prelazim prstima s kraja na kraj, da što ne povredim, kao da mi je na rukama dete u košuljici, sve u nadi da ću naići na sastavak i otvoriti drago telo, ali sandučić za moju ljubav ovijen je davolski vešto, sveži, vlažni optok od trepavica i dojki saliven je savršeno, ni jedne jedine mreške, rub se ne da nazreti, samo glatka površ, pusta opna nad plotskom žudnjom, i meni se čini da silazim s uma, koža jadrnice je bez sumnje nedavno zguljena s tela i zategnuta da se štavi, nemoguće da je utrošena čitava, gde je ostatak, prevrnuću svaki kamen da ga pronadem, šta je kome učinila, nije natrunila ni vodu u potoku, ona je bila živa žena a ne kurva svetica, Bože, zašto si je preparirao!... ali nigde nade, niotkud utehe, samo jecam i na bleđoj svetlosti meseca ljubim draga mesta, pazuha, bradavice, pupak, mladeže, dilačice iz kojih bije pah suva bosiljka, a umesto Herte držim u naručju njen omotač...

Vita nuova!

Okolnosti mog novog života razlikuju se od prethodnih, tek donekle sličnih okolnosti, pre svega u pogledu jedne stvari: preljube. Nema sumnje da se »danas« nalazimo na višem stepnju tolerancije, slobode i razumevanja. No, to ni izdaleka nije sve.

Kako? Ako je danas sve u redu zašto da

razbijam glavu i tračim, zamlačujem vreme njegovom vlastitom prošlošću?

Uprkos tome odgovor nije jednostavan. Cena po koju sam stekao izvesnu smelost osećanja i kojom sam platio umenje tolerancije partnerovih ljubavnih avantura, baca senku gorčine na dušu kad se setim starih vremena. Istini za volju majka je onda zgrešila, i to je bio težak udarac za sve nas, ali smrt je i greh i sve ostalo predala zaboravu. Grehovi su i ovako i onako svojina grobalja...

Kao da si bradati starčić što prebira uspomene? Kao da je život za tobom i ne preostaje ti ništa drugo, do da uvrtiš u glavu spomenarske fraze i kojekakve besmislice?

Ni govora, ti dani su od drugog testa, drugačiji su ih mlinovi mleli, druge ruke mesile, ni u kom slučaju, ponavljam, ne radi se o nostalgiji ili seti, barem ne u uobičajenim značenjima tih reči.

Robijao sam sedam ili osam godina. U stvar, bog zna koliko puta duže, jer ko robiju meri godinama taj nema tri čiste. Kako onda verovati ljudiji koji takav svoj život deo po deo slaže u godine, mesece, dane?

A kako i ne verovati?

Krenulo mi je nizbrdo jednog od onih poslednjih dana jula: dezertirao sam. Koliko sam još imao do isteka vojnog roka, ni cela dva meseca. Da paradoksa bude potpun, ja sam najmanje pobegao od vojske i moj cilj, ako sam uopšte imao cilja, nikako nije bilo civilstvo ili koja slična budalaština. I sada tvrdim da mi je kurveštija iz Skupštine opštine zavrtela mozak i okrenula me na taj put.

Bežao sam kao bez glave, kotrljao se poput odvaljene stene. Go. Kožni kovčeg leteo je za mnom kao rep azdaje. Bežao sam pred njim, bežao od njega. Herti u zagrljaj sam bežao. Nisam hteo, nisam mogao poverovati da je kovčeg obložen njenom kožom. Mada fantasma-gorija, mada halucinacija, kovčeg u ljudskom safijanu me je progonio zasad uspešnije od vojne policije.

Kuća me je dočekala prazna. Brat Jakov je trunuo u zatvoru, rečeno mi je da se k njemu ne može. Nepun mesec ranije Herta se bila preudala daleko od nas i povela decu.

Kako je uspela da razvede brak bez moje saglasnosti? Birokratija može da proglašuje nestalim i čoveka koji joj stoji pred nosom. Mada tajna ove lakrdije ne mora da leži u tome. I ne leži.

Da se vratim još jednom u vreme korakom od sedam-osam godina. U čemu se sastojala krivica? Kako je izgledala odluka subdine?

Kući mi se nije htelo da ostajem, a natrag, u uniformu, iz koje sam iskočio na obali jednog potoka, za to nisam imao hrabrosti. Umesto toga bio sam dovoljno trešten da jedne noći zapucam na državnu granicu. Nekima ona predstavlja problem, međutim, meni je nije bilo teško preći.

(Herta je bila udata preko.)

Ista ona granica na kojoj sam ubio Cažu i Cafu. Borova šuma, žice nabijene strujom, osmatračnice, divota. Baš lepo, preskoćicu dve pseće humke da se dzukci ne povampire, nikakav marifet. Ovoga puta nema potrebe da prljam ruke kao pre, jedva ako oblatnjavim tabane. Skovao sam plan i sproveo ga u delo.

Kako se sve svršilo?

Evo jedne glupe verzije:

Hteo sam, dakle, da predem iz jedne zemlje u drugu, pa su me u ovoj drugoj uhvatili i strpali u zatvor, da bi me kasnije izručili zemlji iz koje sam pobegao. Igra je nastavljena; a međuvremenu se između ovih dveju zemalja isprečila treća. Čudno, transportovali su me skupa sa petnaestak zatvorenika, činilo se da su uvek jedni te isti, autobusom čiji su prozori iznutra bili zaštićeni čeličnim šipkama. Tako je to išlo dugo. Jedni su me predavali drugima (glupa predaja, glupa verzija) kao što centarfor u prekidu igre predaje loptu protivničkom beku. Bilo je u svemu tome i šale. Drugi put sam leteo preko srednje zemlje poput lopte degažirane duboko u polovinu protivnika. Sve dok se nisam — korak od sedam-osam godina napred! — probudio u ulici Maršala Tolbuhina slobodan kao gledalac. Ovi drugi su me pustili na slobodu, na to što su oni nazivali slobodom.

A šta je meni predstavljala sloboda? — Doznao sam da ovdje živi Herta sa decom.

Druga verzija, gluplja, no meni draža:

Jedne večeri pre sedam-osam itd., pretukli

su me lopovi ili razbojnici u ulici Tolbuhina i ostavili u lišću topola iza jednog kontejnera da ležim u nesvesti. Na sto metara udaljenoj tramvajskoj stanici bio se desio nekakav kalamitet; četiri ili pet tramvaja stajali su jedan iza drugog kao voz. Lica dvojice napasnika koji su me dotukli i ostavili da ležim u kaljuzi bila su blatnjava i crna.

No, nisu oni bili nikakvi slučajni napasnici, da budem jasan, već razbojnici koje je potplatila jedna od dve individue: ili moja država ili, što će biti još gore, moja žena Herta, koja je po svaku cenu htela da me se reši i da se preuda za gospodina Klauza Dietricha Manna, apsolutenta prehistorijskih nauka i budućeg kustosa zbirke Arheološke Muzeuma...

Ali o tome kasnije.

Razbudio — mislim da je to rdav izraz — sam se, dakle, nakon sedam-osam — čega, i ja se pitam, februara meseca u istoj ulici u jednoj sobi na trećem spratu. Istom ulicom često su nas vozili onim autobusom, istu sam zgradu, držeći se za rešetke iza stakla, posmatrao dok ne bi nestala iz vidokruga. Slučaj je hteo da se ne mućim pitanjima ko sam, gde sam i u kojoj sam epohi. Čim sam otvorio oči video sam koliko je sati. No, gde sam, to je još i u redu, ko sam i šta sam nije važno, ali otkud ovdje, otkud, kako?

Ležao sam nauznak na gzvodenom postelji uzglavlja ukrašenog slikom paunova u šetnji. Soba je bila provetrena i puna svetla. Visoko na zidu, gotovo ispod samog plafona koji se diže u nedogleg, visio je široki kalendar za tekuću godinu sa fotografijom prestonice pod snegom, opervažen djerdefom od suvih strukova asparagusa, ispletjenih u venac. Ne malo se uznemirih kad ugledah bilje koje je nekoć bilo puno života.

Radio je počeo da grebe neko svoje mesto u zidu. Dvanaest časova, dnevne vesti... Kvrč. Uspravio sam se i protegao kapke koliko su već dozvoljavali moj položaj i neka vrsta dugog mirovanja, posledice nekog drugog života. Nisam nikakva grdosija u telu, ali nisam ni izvošten ili skapao, e da bih premro od straha da neću izdržati.

»Moraš da miruješ neko vreme«, reče moja domaćica, ugojena gospoda u veku koji ne obećava da će čovek tako lako sebi dozvoliti bilo kakvu promenu, pa ni promenu načina opohenja sa drugima.

Ovo je neki ured, pomislio sam kad sam video na zidu uokviren foto-portret plamena pogleda kakvi su se i u moje doba lepili i vešali. Moje doba? Mladost, sumnjiva mladost, preletala je dobar komad puta puput vetra na kom vibriraju žice oko kakvog zatvora nabijene strujom. Još gore: deo mladosti je prespavan. Ipak, budim se, osećam ostatke snage. Ostatke ili početke? Da, evo lica iz mojih dana, sviknuću se već nekako, nije se sve promenilo, evo ureda...

Nikakav ured, pomisli domaćica; video sam da je baš to pomislila a njena strogost me je naterala da je u mislima nazivam gazdaricom.

Ovo je privatni stan, momče. — Prebacila je nogu preko noge i nije mrdala iz svog ugla. Ipak, video sam, uprkos trudu da me ne nadraži svojom telesnošću, ukoliko taj trud nije bio varljiv, video sam deo okrupnjale dojke između dva dugmeta na bluzi od meni nepoznatog materijala. Razmak od dugmeta do dugmeta nije mi se baš učinio taktičnim. Ako, velim, onako pun mamurluka i izubijanj po telu. Radoš, međutim, nije potrajala jer su kapci, kao pokapani otopinom voska, počeli da se lepe.

Sledećeg dana, utorak, seo sam za sto, u kujni oblepljenoj žutim tapetama na cvetice i pojeo dva svinjska kotleta s prženim testom. U sredu sam dvadeset minuta zalivao cveće. U četvrtak sam izneo tepih na balkon i istresao godinama taloženu prašinu. Mlatio sam iz petnih žila začuden iznenadnim naletom nove snage. Gospoda Ana, tako se u utorak za ručkom, predstavila moja negovateljica, moj staratelj i demon, stajala je na kraju dugačkog balkona, svojine celog sprata i zaklanjala lice rupcem peškira.

A kako je tek bilo narednih dana, pošto sam izneo tepih iz trpezarije, pa neku vrstu suknog šatorskog krila iz gazdarčine spa-vaoone, pa zeleni linoleum sa naličjem od presovane kostreći. I to ne u ataru sprata, na balkonu, već ispred ulaz zgrade.

(nastaviće se)